

DE BRIEF VAN BRIARTON PARK

Van Sarah Ladd verschenen eerder:

De erfgename van Winterwood

De directrice van Rosemere

De gezelschapsdame van Willowgrove

De winkel in Blinkett Street

Het woud van Emberwilde

De lerares van Fellsworth

De weversdochter van Amberdale

De gouvernante van Penwythe Hall

Tè gast op Lanwyn Manor

Een vreemdeling op Wyndcliff Hall

Sarah Ladd

De brief van
Briarton Park

Roman

Vertaald door Hilke Makkink

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Hilke Makkink
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3263 5
ISBN 978 90 297 3264 2 (e-book)
ISBN 978 90 297 3265 9 (audiobook)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

© 2022 KokBoekencentrum Uitgevers

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Letter from Briarton Park* bij Thomas Nelson, onderdeel van of HarperCollins Christian Publishing, Inc. Copyright © 2022 Sarah E. Ladd

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Deze roman is opgedragen aan KBR en KC
– met dankbaarheid

PROLOOG

Denton School voor Jongedames
Lamby, Engeland
Herfst 1811

Boos zijn op een vrouw die op haar sterfbed lag, was verkeerd. Dat wist Cassandra Hale echt wel. Hoe kon een verstandig, barmhartig iemand ook maar iets anders dan compassie voelen voor een stervend persoon?

Maar terwijl ze neerkeek op de vrouw die als een moeder voor haar geweest was, maakte verontwaardiging zich van Cassandra meester. De woorden die nog maar enkele minuten eerder uitgesproken waren, hadden het ondenkbare bevestigd.

Ze was verraden. Voorgelogen. Haar hele leven lang.

Je zou natuurlijk kunnen zeggen dat het de koorts was die gesproken had, of dat mevrouw Denton had liggen ijlen. Maar ondanks haar ziekte was ze nog steeds behoorlijk helder.

Een bijtende wind blies door het open slaapkamerraam naar binnen, alsof ook die zijn mening over de huidige situatie wilde geven. Hij deed de gordijnen wapperen en verschanste zich in alle hoeken van de kamer. Blij met de afleiding stond Cassandra op van haar stoel naast het bed en liep naar het raam. Ze duwde het zware wollen gordijn opzij en pakte het geverfde kozijn beet om het raam dicht te schuiven, maar stopte toen. De zwarte duisternis van de stormachtige nacht omhulde haar. Ze kneep haar ogen dicht terwijl de koele lucht in haar gezicht, tegen haar nek en tegen haar armen sloeg.

Ze rilde, ondanks de withete woede die in haar raasde.

Dit kan niet waar zijn. Niets ervan.

‘Kom hier, Cassandra.’ De stem, hoe zwak ook, bezat een autoriteit die zelfs de koppigste persoon deed gehoorzamen. ‘Ik moet je nog meer vertellen.’

‘Nog meer?’ vroeg Cassandra spottend en ze trok het schuifraam harder dicht dan de bedoeling was, waarna ze zich omdraaide. ‘Ik weet niet of ik het wel wil horen.’

‘Het zal toch gezegd moeten worden. Voordat ik er straks niet meer ben.’

Cassandra raapte haar moed bij elkaar, liep terug naar het bed en keek opnieuw neer op mevrouw Denton. De magere vrouw, nog slechts een schim van haar voormalige zelf, lag onder witte lakens. Ze was altijd al klein en tanig geweest, fysieke kenmerken die nu niet in haar voordeel werkten, maar haar iets fragiels en zwaks gaven.

Ze had duidelijk niet lang meer te leven.

Verdriet nam Cassandra in zijn verlamdende greep en verdrong haar woede.

O, had mevrouw Denton deze informatie maar eerder gedeeld!

Het was inmiddels negentien jaar geleden dat Cassandra gearriveerd was op de Denton School voor Jongedames, vijf jaar oud was ze destijds nog maar. Jaren waarin ze, eerst als leerling en later als onderwijzeres, het schoolhoofd had meegemaakt. In die tijd had ze mevrouw Jane Denton leren kennen als een eerlijke, loyale en achtenswaardige vrouw. Althans, dat had ze geloofd. Geen moment had Cassandra haar kunnen betrappen op het verdraaien van de waarheid of het in haar eigen belang aanpassen van de feiten.

Tot op dit moment.

Cassandra voelde zich heen en weer geslingerd – in haar woede een wanhopige strijd tussen de wil om de vrouw die haar grootgebracht had te respecteren en de drang om de waarheid te achterhalen.

‘Je bent woedend op me. Begrijpelijk. Maar wat heb ik altijd gezegd? Een dergelijke emotie vertroebelt je denkvermogen en

zorgt ervoor dat je minder rationeel kunt reageren. Je moet nu naar me luisteren.'

'Ik... ik begrijp het niet,' stamelde Cassandra. Ze dwong zichzelf om rustig te klinken, ook al was ze het liefst uitgevallen. 'U zei dat u niet wist wie mijn ouders waren en of ze überhaupt nog leefden. Dat hebt u me talloze keren verteld.'

Mevrouw Dentons dunne wenkbrauwen gingen omhoog, al had de manier waarop ze haar kin naar voren stak iets trots en uitdagends. 'Ik heb je alleen verteld wat nodig was. Om je te beschermen. Om... anderen te beschermen. Dat heb ik beloofd.'

'Beloofd? Aan wie?'

De ijzige blik in mevrouw Dentons ogen kreeg iets vastbeslotts. 'Dat kan ik niet zeggen.'

Cassandra's hart ging tekeer. 'Waarom dan iets zeggen als u niet bereid bent om de hele waarheid te openbaren? Al die jaren geloofde ik u als u zei -'

Een droge hoestbui deed het lichaam van de oudere vrouw schokken en legde Cassandra het zwijgen op. Meteen waren mevrouw Dentons kwetsbaarheid en broosheid weer terug, een herinnering aan hoe slecht de vrouw eraan toe was. Cassandra pakte een schoon zakdoekje, boog zich naar haar voormalige directrice toe en drukte het geborduurde stukje stof in haar gerimpelde hand.

Toen de hoestbui voorbij was, liet mevrouw Denton haar hoofd weer in het kussen zakken. 'Daar, op het bureau. Die brief is voor jou.'

Cassandra liep naar de mahoniehouten schrijftafel. Het rode waxzegel op de envelop was verbroken en toen ze de brief eruit wilde halen, schoof er geld naar buiten dat bijna op de grond viel.

'Dat is voor jou,' fluisterde mevrouw Denton.

Cassandra staarde naar de bankbiljetten in haar handpalm. 'Maar ik -'

'Pak het geld, lees de brief, ik heb genoeg gezegd.' Een nieuwe hoestbui nam bezit van haar lichaam en ze drukte het zakdoekje tegen haar mond. 'Nu hoeft ik nergens meer spijt van te hebben.'

Cassandra kromp in elkaar bij het zien van de rode vlek op het zakdoekje.

Bloed.

‘Meneer Duncan!’

De arts, die op de gang had staan wachten, kwam naar binnen gerend, duwde haar aan de kant en haastte zich naar het bed. ‘U moet nu vertrekken, juffrouw Hall.’

Ze hoorde het bevel, maar kon zich niet bewegen. Paniek, nog sterker dan de pijn van verraad, verlamde haar.

‘Ga nu! En zeg tegen de huishoudster dat ze de dominee haalt.’

Cassandra strompelde achteruit, alsof de aarde onder haar voeten bewoog. Snel ging ze op zoek naar de huishoudster, gaf haar de instructies door en liep toen terug naar de donkere gang buiten de ziekenkamer. Waar had ze anders naartoe gemoeten?

Terwijl ze heen en weer liep door de smalle ruimte kreunde de oneffen houten vloer onder haar gewicht, alsof hij sympathiseerde met haar pijn. Ze spitste haar oren, in de hoop iets op te vangen vanuit de kamer, maar alles was stil.

Ze kon alleen nog maar wachten. Een eenzame traan gleed over haar wang. Het afgelopen kwartier was alles wat ze over haar leven dacht te weten op zijn kop gezet en in de komende uren zou er geen weg terug meer zijn.

Met haar lange batisten mouw veegde ze het vocht weg, waarna ze de brief openvouwde en hem boven het kaarslicht hield dat flikkerde in de kandelaar. Ze begon te lezen.

Lieve Cassandra,

Vergeef me mijn jarenlange zwijgen, maar je begrijpt vast dat sommige situaties gevoelig liggen. Ik heb een heleboel informatie met je te delen over je familie. De omstandigheden zijn gewijzigd, waardoor we nu over deze dingen kunnen praten. Ik hoop van ganser harte dat deuren die gesloten waren nu weer zullen opengaan.

Ik wil me niet opdringen, maar ik nodig je uit voor een bezoek aan mijn huis, Briarton Park in North Yorkshire. Zodra het je schikt. Mijn gezondheid weerhoudt me ervan te reizen, maar mocht je willen komen, laat het me weten, dan zorg ik ervoor dat je met een rijtuig hiernaartoe wordt gebracht.

Het bijgesloten geld is voor jou en voor je persoonlijke behoeftes; ik hoop dat je een deel zult willen gebruiken voor de reis. Ik snap dat je heel wat vragen hebt en mocht je willen, dan beantwoord ik die te zijner tijd graag.

*Met optimistische groet,
Robert Clark*

Wie was Robert Clark? En waarom zou zij recht hebben op dit geld?

Hongerig naar meer informatie liet ze haar blik nog eens over de brief gaan, voor het geval ze iets gemist had.

De datum viel haar op: 24 juni 1809. Tweeënhalf jaar geleden. Tweeënhalf jaar! Had mevrouw Denton al die tijd gezwegen over de brief? Hij was gelezen, aan het verbroken zegel en het gekreukte papier te zien.

Hysterische stemmen en chaotische voetstappen echoden vanachter de gesloten deur en haalden haar terug naar het heden.

Mevrouw Denton, de vrouw die haar opgevoed en lesgegeven had, voor haar gezorgd had en haar uiteindelijk in dienst genomen had, ging sterven.

En daarmee ook het leven dat Cassandra dacht te kennen.

1

North Yorkshire, Engeland
Herfst 1811

James Warrington zag de vastberaden blik in de ogen van zijn halfzus. Een roze blos op Rachels hoge jukbeenderen benadrukte haar stijf opeengeklemdde lippen. Glinsterende tranen verlevendigden haar zilvergrijze ogen, maar wisten de woede die erin smeulde niet te doven.

Hij zette zich schrap voor een strijd.

Een strijd waarvan hij niet zeker wist of hij die wel zou winnen.

‘Ik wil niet dat je Richard Standish nog ziet,’ zei James nadrukkelijk. ‘Geen geheime brieven of stiekeme ontmoetingen meer. Ben ik duidelijk?’

Rachel keek met een uitdagende blik terug maar zei niets.

Hij was onverbiddelijk. ‘Zeg me dat je het begrijpt en dat je me zult gehoorzamen.’

Heel even had hij de indruk dat ze zich liet vermurwen en misschien zelfs zou luisteren, maar toen, in een wolk van bedrukte saffraankleurige chintz, draaide ze zich om en rende naar het brede raam. ‘Je bent wreed, James! Hoe durf je zo gemeen te zijn!’

De verleiding was groot om de discussie verder aan te gaan, maar waar zou die eindigen?

Het grauwe ochtendlicht viel door de hoge salonramen naar binnen en accentueerde haar smalle bevende schouders. Hij wist niet precies wanneer deze metamorfose van tevreden kind naar balorige zestienjarige plaatsgevonden had. Het deed er ook niet toe; hij vond het vreselijk om haar te zien huilen.

Hij verzachtte zijn toon wat. ‘Het is voor je eigen bestwil, Rachel.’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg ze uitdagend.

‘Omdat ik zijn soort ken.’

‘Zijn soort? Hoe kun jij nu weten wat zijn soort is?’ Haar stem klonk schel. ‘Je wilt niet eens met hem praten! Je bent de meest bevooroordeelde, arrogante, belachelijke –’

‘Zo is het wel genoeg, Rachel.’

‘Maar je weet helemaal niets over hem!’ Ze spuwde de woorden uit, als schoten uit een kanon. ‘Richard is aardig. Zorgzaam. Je zou een voorbeeld aan hem kunnen nemen, en ik –’

‘Genoeg, zei ik!’ Zijn woorden galmden tussen de gepleisterde ornamenten op het plafond en legden haar het zwijgen op. Hij schraapte zijn keel en trok zijn das recht, terwijl hij zichzelf tijd gaf om zijn groeiende frustratie wat te temperen en zijn woorden met zorg te kiezen. ‘Ik ben je voogd. Jij hebt mij te gehoorzamen en daarmee basta.’

Rachel draaide zich weer naar hem om; haar neusvleugels trilden. ‘Goed dan, broer. Wat stel je voor dat ik doe? Jij en jij alleen hebt ons gedwongen om alles en iedereen in Plymouth achter te laten. Om ons vervolgens naar dit gehucht te brengen, waar elke vorm van beschaafdheid ver te zoeken is. Dus, wat nu? Jij bepaalt met wie ik praat? Wie ik liefheb?’

Liefhebben? Al zijn haren gingen recht overeind staan. Hij wist niet of hij moest lachen of huilen. Wat wist dit onervaren meisje nou van de liefde?

Hij snoof. ‘Zodra je oud genoeg bent om beslissingen op een verantwoorde manier te nemen, sta je daarin vrij. Tot die tijd zal ik moeten ingrijpen. Wat Standish betreft, die jongen heeft geen rooie cent en geen enkele respectabele connectie. Ongetwijfeld had hij gehoord van jouw erfdeel. Hoe het hem überhaupt gelukt is om je aan te spreken is me een raadsel.’

‘Dus mijn enige aantrekkelijke eigenschap is mijn erfdeel?’ Haar linkerwenkbrauw schoot omhoog. ‘Je hebt gelijk. Hij kan onmogelijk om een andere reden van me houden.’

‘Dat is niet wat ik zei.’

‘Moet ik je eraan herinneren dat ook jij ooit arm was?’

‘Klopt. Heel arm zelfs. Maar ik heb mijn rijkdom niet verkregen door middel van een huwelijk.’

Ze hief haar kin, terwijl haar wangen rood aanliepen, en haar mondhoeken krulden op. ‘Je zit er volledig naast. Mijn erfdeel is niet de reden waarom Richard van me houdt.’

James aarzelde. Hoe kon hij het haar duidelijk maken? Mannen als Richard Standish waren maar op één ding uit: geld. Of hij nu achttien was of tachtig, zijn intenties zouden altijd hetzelfde zijn. Zodra Rachel meerderjarig was, zou ze een heleboel geld erven, dankzij haar vader, die er op latere leeftijd sluwe handelspraktijken op nahield. Hoe zou Standish zich dan gedragen, zodra hij al haar geld bezat? Niet langer als de charmante, zorgzame man die zij dacht dat hij was, vermoedde James.

Hij zuchtte en liep naar de andere kant van de kamer, waar hij zich in de oorfauteuil bij de haard liet zakken. Hij liet een paar seconden voorbijgaan, in de hoop dat het respijt hen beiden zou kalmeren, toen leunde hij naar voren en zette zijn ellebogen op zijn knieën. ‘Rachel, jij hebt een aanbidder zo veel meer te bieden dan een erfenis. Heel veel meer. Maar als rijke vrouw moet je er zeker van kunnen zijn dat de man van je keuze echt van jou houdt en niet van je geld.’

‘En hoe zit het met wat ik wil?’ bitste ze, nog voordat de laatste woorden goed en wel over zijn lippen gekomen waren. ‘Met wie ik kies om mee om te gaan?’

‘Je moet iemand kiezen die stabiel en betrouwbaar is, die zich bewezen heeft en gevestigd is. Standish is roekeloos. Alleen al het feit dat hij jouw reputatie op het spel zet door ’s nachts ons land op te sluipen. Door jou brieven onder een pseudoniem te sturen. Je kunt zijn gedrag toch onmogelijk als betamelijk zien. En dan die clandestiene praktijken van hem – de achterbaktheid en het stiekeme van alles – allemaal redenen waarom ik het verbied.’

‘Omdat jij een andere manier van langskomen niet toestaat.’

Logisch dus dat hij listen verzint! Je hebt ons in een onmogelijke positie gebracht.’

‘Ons?’ James stond weer op. ‘Rachel, hoe je het ook wendt of keert, je bent nog altijd een kind. Er is geen ons. Niet met hem. Met niemand.’

De tranen liepen nu ongeremd over haar ronde, blozende wangen. ‘Voel je je zo ellendig dat je niet alleen je eigen leven maar ook dat van degenen om je heen kapot moet maken? Dit is jouw schuld. Dit allemaal. Elizabeth zou het begrepen hebben, als ze nog had geleefd. Zij begreep altijd alles.’

James kromp in elkaar. Hoewel het inmiddels twee jaar geleden was dat zijn vrouw was overleden, verstijfde hij nog altijd als hij haar naam hoorde. Vooral als die hem zo in het gezicht geslingerd werd, zoals nu. Maar in één ding had Rachel gelijk: Elizabeth zou geweten hebben wat ze had moeten zeggen om de woede van zijn zus wat te temperen.

‘Ik haat je! En ik haat dit huis!’ Rachel gooide de woorden er tussen het snikken door uit. ‘Ik haat dit saaie, afschuwelijke dorp. Ik haat alles eraan!’ Ze stormde langs hem heen de salon uit; de zachte zolen van haar muiltjes echoden op de stenen vloer.

Hij staarde naar de plek waar Rachel net nog had gestaan, totdat de voetstappen weggestorven waren, terwijl hij nadacht over wat ze net allemaal naar elkaar geroepen hadden.

Nee, hij had de strijd niet gewonnen. Hij was niet eens in de buurt gekomen. Misschien had hij het zelfs wel erger gemaakt. Maar hoe moest je zo’n situatie dan aanpakken?

Nadat hij zo enkele minuten in gedachten verzonken geweest was, hoorde hij lichte voetstappen naderen. Hij draaide zich om en zag zijn schoonmoeder, mevrouw Margaret Towler. In alles wat ze deed straalde ze een zekere arrogantie uit en met een knokige vinger streek ze een enkele zilverkleurige lok van haar voorhoofd.

‘Het gedrag van die jongedame kan echt niet door de beugel.’ Haar stem klonk rustig. Waardig. Weloverwogen. ‘En dankzij haar ongehoorde geschreeuw is elk dienstmeisje in huis daar nu van

op de hoogte. Ik zou die brutaliteit maar snel de kop indrukken, zolang het nog kan.'

De gelijkenis tussen deze vrouw en haar overleden dochter was onmiskenbaar. Allebei lang, een smal gezicht en rechte neus. Maar verder dan hun uiterlijk gingen de overeenkomsten ook niet.

Mevrouw Towler klakte autoritair met haar tong. 'Als zij niet in toom gehouden kan worden, zal dat haar ondergang worden, om nog maar te zwijgen van die van de rest van de familie.'

James wist dat ze gelijk had, maar hij weigerde zich kritisch over Rachel uit te laten tegenover iemand anders, zeker tegenover een vrouw die haar toch al niet mocht.

De gelaagde ebbenhoutkleurige stof van haar rouwjapon ruiste toen ze een stap in de richting van de brandende haard deed. 'Je moet sterk en standvastig zijn, James. Dat is de enige manier om zo'n kind aan te pakken.'

Hij onderdrukte een zucht. Wat wist Margaret Towler nu over het aanpakken van een meisje als Rachel? Elizabeth, mevrouw Towlers enige kind, was heel ingetogen geweest en had het iedereen altijd naar de zin willen maken. Totaal anders dan zijn pittige zus.

Mevrouw Towler stak haar hand uit om een porseleinen beeldje op de schoorsteenmantel recht te zetten en pas toen het weer goed stond, sprak ze verder. 'Je hebt gelijk dat je haar verbiedt om die onverlaat nog langer te zien. De afgelopen jaren waren niet makkelijk voor Rachel – eerst het overlijden van Elizabeth, toen de verhuizing en nu dit. Hij maakt misbruik van haar kwetsbaarheid. Ik zou ook met haar kunnen praten, maar je weet hoe ze is. Ze luisterde altijd alleen maar naar Elizabeth.'

James bleef star naar het vuur kijken. Hij en zijn schoonmoeder waren het over weinig dingen eens, maar als het om Elizabeth ging waren ze allebei vol lof. Elizabeth was degene geweest die hun familie door elke situatie had weten te loodsen.

Totdat haar onverwachte dood alles op zijn kop gezet had.

In één nacht tijd had de koorts toegeslagen en haar verslagen. Plotseling was hij een weduwnaar met twee jonge dochters ge-

weest, de enige voogd van een pittige puber en moreel verplicht om te zorgen voor zijn schoonmoeder, zonder ook maar een idee van hoe hij dat allemaal voor elkaar moest krijgen.

Hij wierp een blik door het raam over het ongerepte terrein. Een glimmend laagje rijp lag over de tuinen aan de voorkant van Briarton Park, bedekte de essen en de gesnoeide heggen. Een klein stukje blauwe lucht leek zijn best te doen om niet te worden verdrongen door de loodgrijze wolken en de kale takken van een groepje bomen verderop deinden in de grimmige wind.

Maar iets trok zijn aandacht – een slanke figuur in een zacht-paarse cape verplaatste zich over het keurig geplaveide pad in de richting van het huis. Hij pakte zijn zakhorloge, klapte het open en fronste toen zijn wenkbrauwen. Het was nog te vroeg voor bezoek. ‘Wie is die vrouw?’

Mevrouw Towler kwam naast hem bij het raam staan; om haar heen hing een zware geur van rozenwater en hyacint. ‘Waar-schijnlijk weer een van die parochievrouwen om te collecteren voor de armen. Volgens mevrouw Helock zijn ze hier deze week al twee keer geweest.’ Geïrriteerd schudde ze haar grijzende hoofd. ‘Ik zou willen dat de predikant wat beter toezicht hield op dergelijke activiteiten. Ik zal tegen mevrouw Helock zeggen dat ze haar weg moet sturen.’

De voetstappen van zijn schoonmoeder verwijderden zich, maar James verroerde zich niet.

Hij had de vrouw nog nooit eerder gezien. Anders zou hij zich haar wel herinnerd hebben. Ze droeg geen bonnet, waardoor haar kastanjebruine haren vrij rond haar gezicht wapperden. Haar bewegingen getuigden van een zekere welgemanierdheid en elegantie – het soort dat het gevolg was van een keurige opvoeding. Nee, dit kon onmogelijk een vrouw uit het dorp zijn.

Toen hij zich bewust werd van zijn gedachten, moest hij bijna lachen om het feit dat dergelijke details hem opgevallen waren. Had hij niet net zijn zusje gewaarschuwd voor verliefdheid en verlangens? Hij zou er verstandig aan doen om zijn eigen advies te volgen en dergelijke gedachten te vermijden. Zijn verant-

woordelijkheden lagen bij zijn familie en zijn bedrijf en er was geen enkele reden om dergelijke onwaarschijnlijke relaties te overwegen.

Maar nog terwijl hij dit dacht, be kroop hem het onverklaarbare gevoel dat deze vrouw, met haar wilde haren en verfijnde bewegingen, hier niet zomaar was.

En hij was vastbesloten om erachter te komen wat een dergelijk wezen naar Briarton Park gebracht had.